

AMIGUES I ESPAIS

REHABILITACIÓ

Em vas trucar amb veu d'humil persona,
jove i audaç i amb membre mutilat.
I avui et veig amb la faç campiona,
alçant el cap després d'un dur combat.

Ta joventut exuberant és plena
d'un vi vetust de fermentat dolor,
vessat a dolls com una lliure ofrena.
La bec a glops cercant redempció.

¿És que per mi l'has feta, ta verema?
Jo crec que sí, m'ho deies amb uns ulls
indagadors que em traspassaven tot.

Jo, tot madur, em trobo en un dilema
i no m'entenc, mes sento que m'aculls,
amb tant d'amor, que el cor encara em bot.

CAMBRA

No se n'ha anat de mon record encara
el teu somrís, bressol d'una ocellada
magnificent, audaç, esvalotada,
que va aspergint aromes de la llar.

Somrís que ateny respostes a cop d'ull,
perquè és més dolç que una simple amoreta;
li val només aconseguir la meta;
cerca el triomf per fe, no per orgull.

No se n'ha anat encara, i no ho fés pas,
que és esperó que a cada punt m'anima
a no aspirar a un got si no és ben ple,

a no voler la part sinó el capmàs,
estant-me tot serè en perfecta rima
amb el teu goig, tot un cel de plaer.

RECEPCIÓ

Et vaig clissar imaginant d'on eres,
país llunyà, país de pols i pell,
amb viu somrís, menudeta al taulell,
i uns ulls sincers, mirada sens fronteres.

El teu esguard m'ha dut a la infantesa,
quan els marrecs ullàvem sempre enllà
cercant humils si algú de per allà
fumia un crit o ens parlava amb tendresa.

Em fa plaer saber si estàs de guàrdia
rere el taulell. I si t'hi trobo vinc
i et dic xiroi quelcom d'intranscendent.

Llavors somrius, m'agafa taquicàrdia,
em dons els ulls, me'ls quedo i fan ning-ning
a dins del cor amb eco mans i lent.

MENJADOR

Em vares dir, fa poc i confident,
que plegaràs. Tos ulls llüïen llisos,
i entre cabells que evoquen paradisos
em vas parlar del teu futur intent.

Pla reeixiràs! Ment clara, dits lleugers,
posat atent, humil i fidedigne,
duent arreu bonança i pau benigna,
el gran aval de tots els teus afers.

Amb tu t'endus olor del roig neret.
Qui em notarà quan entri al vell local,
amb el somrís d'aquest mirar tan net!

Enyoraré el goig de ta noiesa,
la pura llum del vent tramuntanal,
el gest airós de mossa empordanesa.

ESCENARI

No he comprès mai per què, sens coneixença,
m'has captivat, fascinadora faç.
Et veig cantant, ballant amb gai compàs.
Ets tota tu fulgor, bonesa densa,

obsequi pur que mira amb ulls audaços,
provocatiu encomanant amor
sota la llum del cel, amb boja ardor
i creu de fe devota entre els dos braços.

M'agrada molt la teva picardia,
com advertint al teu oient esclau
que no s'és res sense un somriure al dia.

Sí, em commou el teu ser tan humana,
tant de la llar, tan reina... Això t'escau!
No ens coneixem, però et sento ma germana.

CORAL

Quan el caliu d'amor el terme salta
s'encén un foc que, no sé com, de cop
inflama ardent la fredorosa galta,
que en cercarà una altra ben a prop.

Les nostres veus traspassen tots els vels
que ocultament ens poden cobrir els llavis,
prô ells, gallards, s'encaren cap als cels;
com de retop això ens fa ser més savis.

El més enllà és el que cerca el cant
prô ens sorprenem d'un més ençà més gran:
és el company amb qui unim la tonada.

Germans volem relligats i abraçats
amb fils subtils entreteixint brodats
que fan gentil de l'amor la besada.

ESTUDI

Ens hem tractat per mor del teu ofici.
Per un do nat, t'hi has revelat tenaç.
Vius a dins teu i en surts per trobar el traç
d'un íntim art, de l'ànima nutrici.

Un mar immens de lluna aureolada
m'ets tu cercant el lloc del ple repòs.
En plena nit engendres un nou cos
i en néixer el jorn la forma ha pres volada.

Com fas amb fang, potser fas també amb mi,
amb mans de llum, humils, fidels serventes
supervisant que tot arribi a fi.

La veritat i ses nuses lentes
s'entossudeix amb tu i et fa fremir
Serà potser que tu la representes?

CASA

El teu record, abans de curta mida,
s'allarga viu tant com jo vaig passant.
Et veig sovint, cuitosa i eixerida,
les dents fenent el tros de fil sobrant

—prou cusiràs, domèstic sastrinyoli!—,
també les mans ensenyant als teus nens
de fer lligar l'indòmit allioli
amb llisos mots autors d'un món immens.

Oh mare audaç, que per la fe ens tingueres
i per la fe ens vas deixar volar!
Que dolça que ets del cel estant, de veres;

no ens deixes mai perduts al bell atzar!
Entotsolat en coses ventureres
em deixondeix l'olor del teu pomar.

LORDA

Dos uns i un dos fan data memorable
en què es mostrà, ben blanca i més suau,
en un revolt del riu Gave de Pau
la més gentil, parlant amb net vocable

de bell gascó, a una jove lordesa
de mirar ver, ver obrar sens mentir,
la gran de nou, Bernadeta, que eixí
cercant buscalls amb solemne pobresa.

És nena i prou, tal com manà Jesús:
«Sí quan és sí –digueu–, no quan és no».
El sindicat capellanesc, confús,

no la cregué. Si ens explicà què veia,
tu ens has parlat del cor somniador
del Pare etern, i n'ets encesa teia.

RUTA

Aeroport, pelegrinatge a punt,
matant el temps xerràrem al vestíbul.
La teva veu i el teu ser germanívol
nodrí l'esper de fer tu i jo conjunt.

No fou error. Enmig de tants de grups
un fil d'amor un llaç subtil cordava,
i a cada pas, natural i sens trava,
de l'amistat bevíem nous xarrups.

Zeus vaig capir traint la verge Europa,
que esgaripà damunt del brau la gropa.
A tu, però, altre zeus t'ha rapit,

el qui sens frau, després de tot profit,
donà son cos i sang en casta ofrena
i et féu a tu de la mateixa mena.

